

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐβδομὸν κ' εἴκοσόν μετροῦντες χρόνον
ἐδραύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κ' ἑνῆακόσ' ἀκόμα,
ἴλοι τὴν Ἀνόρθωσι θεῶν σὺν στόμα.

Μὰν τοῦ μηνὸς ἐνάτην,
μεταρρῦθιμι βραβύτην.

Χίλια καὶ δεκάσσα κ' ἔνδεκα μὰς ἴ,
μὲ τέσπερ' ἄλλα χάσκουσε χάρσι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ ἔνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ἰ μ ὧ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμοῖσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιοι ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Δράμα Μεταρρυθμίσεως σωτείρας Κυβερνήσεως.

Π.—Τί σκέπτεσαι, βρὲ Φασουλῆ, καὶ σὰν γὰρ εἶς κυττᾶς;
Φ.—Σκέπτομαι τὴν Ἀνόρθωσιν καὶ τοὺς Ἀνορθωτὰς.
Π.—Πῶς δηλαδὴ τὴν σκέπτεσαι;
Φ.— Τὴν σκέπτομαι σὰν κἀτι,
ὅπου δὲν ἔγινε ποτὲ σ' ὅτ' παρελθόν, σκακτῆν.

Π.—Βλακίζεις ὅπως πάντοτε καὶ τίποτα δὲν λές,
κ' ἄπάνω κάτω, Φασουλῆ, μοῦ φέρνεις τῆς χολαῖς.
Φ.—Γιὰ πές μου, Περικλιέτο μου, ποῦ πῆς κ' ἀναστεναίξεις;
τὴν ὥρα σου πῶς τὴν περῆς; τὰ βράδια ποῦ συχναίεις;

Π.— Ἐγὼ πᾶν βρὲ τεμπέλη,
'στὴ Μαρίκα, σ' τὴν Κυθέλη,
κ' ἔπου θέατρο καὶ μάντρα
μπαίνο μέσα καὶ σπουδαῖω,
κ' ἔνταυτ' διασκεδάω
μὲ τὴν καθεμὴ γαλιάντρα.

Φ.—Καὶ τί βλέπεις ἐκεῖ πέρα;
Π.— Βλέπω δράματα ποικίλα,
ποῦ μοῦ φέρνουν, ἀδελφε μου, δάκρυα κ' ἀνατριχίλα.

Βλέπω κἀτι δράματα,
ποῦ μὲ πνάνουν κλάμματα,
ποῦ μοῦ φέρνουν στεναγμούς
κ' ἔνδομύγουσ παραγμούς.

Τρέμει κ' ἡ φωνὴ σ' τὰ γέλια,
καὶ μουσικῶς καὶ στραγγίλω,
καὶ τὰ δάκρυα σφουγγίζω
μὲ δακρυόρεκτο μαντύλι.

Πῶς μ' ἀρέσει, λαοπάλε, Ἰουίου λαύρα νάνα,

καὶ νὰ βλέπω τραγωδίας κ' ἄλλα τέτοια πράγματα,
ὅπου φέρνουν κλάμματα.

Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ, νὰ μουσικῶς σ' τὸν ἰδριῶτα
καὶ νὰ βλέπω τραγικὰ καὶ φρικώδη γεγονότα.
Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ μου, κ' ἂλ' οἱ τῶν θεάτρον φίλοι
τὸν ἰδριῶτα καὶ τὸ δάκρυ νὰ σκουπίζουν μὲ μαντύλι.
Πῶς μ' ἀρέσει τῆς κυρίας δακρυομάνις ν' ἀντικρίξω
καὶ μαζὶ τὸν νὰ δακρύξω.

Πῶς μ' ἀρέσει, Φασουλῆ μου, πρὸ παντὸς τὸ καλοκαίρι,
μέσα σ' ἄλλα βάσανά μου
νὰ κυττῶ τὸν γείτονά μου
νὰ σπαράξῃ καὶ ν' ἀσπαίρῃ.

Πῶς μ' ἀρέσουν μίς σ' τὴν ζέστη συγχίνης δυναταῖς.
Φ.— Δὲν φοιτᾶς σὲ κομωδίας;
Π.— Πῶς; μ' ἀρέσουν κ' αὐταῖς.

Καὶ σ' τὰ κωμικὰ φοιτῶ
καὶ τὰ κωμικὰ κυττῶ,
καὶ λιγύνομαι σ' τὰ γέλια, μὰ γνωρίζεις, Φασουλῆ,
πῶς σὲ κάνουν καὶ τὰ γέλια καὶ δακρυῖς πρὸ πολὺ.

Δάκρυα καὶ σὰν γέλω...
Φ.— Πῆς μου, σὲ παρακαλῶ,
μὲ σ' τὰ τόσα τραγικὰ
καὶ σ' τὰ τόσα κωμικὰ
σοῦτυχε ποτὲ νὰ δῆς, ὁρέμα τῆς Ἰσοσταύρου,
τέτοιο δράμα ροβερό σὰν κ' αὐτὸ τοῦ Ζαβιτόσου;

Π.— Δὲν σὲ νοιώθω τί μοῦ λές.
Φ.— Εἶσαι πάντοτε γαλές,
καὶ δὲν νοιώθεις τί σοῦ λέω...
Π.— Πῆς μου τρῖναι τοῦτο πάλι;
Φ.— Πῶς; τὴν νέα τραγωδία δὲν τὴν ξέρεις τὴν μεγάλη;

'Εσύ βλέπεις τὰ κοινά,
τὰ ψευδῆ καὶ τὰ γοργατά,
καὶ ποτὲ τ'ἀληθινά,
τὰ πραγματικῶς ὄρατα.

'Εὐ κλαίς μὲ τὴν κυρίαν τῶν Καμελιῶν ἐκείνην,
κ' ἐν τούτῳ, Περικλέτο, δὲν ἠθάβηθης τὴν ὀδύνην
τῆς μεγάλης τραγωδίας, ποῦ παρῆλθες προσφάτως
τῶν Ἀνορθωτῶν τὸ κράτος.

'Αληθῶς σπαρακτική,
τραγωδία τοῦ Σαίξπηρου,
ἀληθῶς μοναδική,
τραγικότητα ἀπειροῦ.

'Ἐκ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς τώρα γενομένης
ἐβγήκε, Περικλέτο μου, καθὼς καταλαβαίνει.

Π.— Θέλω κ' αὐτὴν νὰ τὴν ἰδῶ.
Φ.— Τί σπαρακτικὴ καρδιά!..
Π.— Οὐδέποτε δὲν ἀπαυθῶ
νὰ βλέπω τραγωδίας.

Τὴν τραγωδία δεῖξέ μου τὴν τρομερῆ φαρούτη.
Φ.— Ἄλλη καρμιά, Περικλή, δὲν εἶναι σὰν καὶ τούτη.
Μεγάλοι περιπέτεια, πολλοί, παντοειδεῖς,
κ' ἔλα τῆς Ἀνορθώσεως τὸ Θεάτρον νὰ δῆς.

Π.— Τὸ βλέπω, Φασουλή μου... τί σκηνή...
διάκοσμος σπουδαῖος κ' ἀμφοίσεις,
κ' Ἀνορθωταὶ μεγάλοι καὶ τραγοὶ
κατέχουν σοβαρότατοι τὰς θέσεις.

'Ἰδοὺ... περιπελοῦνται τοὺς ἐν τέλει
θεράποντες ἐπίσημοι καὶ δοῦλοι,
ὅμως ἐδῶ δὲν φαίνεται Κυβέλην,
μῆτε καμμιά Μαρίκα Κοτοπούλη.

Φ.— Γιὰ κῦττα τῆς Σκηνῆς διακοσμῆσεις!..
ἰδῶ κ' ἔκει φωτίζουν πολυκάντυλα...
σὲ τοῦτο μαῦρα δάκρυα θὰ χύσης
καὶ βῶστα μὲ ντουζίνια μισοκάντυλα.

Μέσα σ' τῆς Ἀνορθώσεως τοὺς σάλους
θὰ δῆς μὲ τραγωδία, μασκαρά,
ὅπου θὰ καταλάβῃς μὲ τοὺς ἄλλους
παράστασι Θεάτρον μὲ φορᾶ.

Μὴν κάθεται προπέτης κ' ἀνοιδίς,
καὶ κάνε τὰ μακάκια σου γαρῖδα
τὴν νέα μεταρρύθμισι νὰ δῆς,
ὅπου θὰ μακαρίσῃς τὴν πατρίδα.

'Ἐδῶ καὶ βελασμοὺς θ' ἀκούσης τράγων,
θὰ ρεῦσουν ἀπειθῶς δακρῶν ρεῖθρα,
ἰδῶ καὶ τῶν φρικτῶν Ἀνθρωποφάγων
θὰ δῆς τὸν φοβερὸ τὸν Μπουμπουλῆθρα.

Π.— Πολλὰ μοῦ λές μὰ τίποτα πρὸς τὸν παρὸν δὲν εἶδα.
Φ.— Τὸ μέλλον μὰς ὑπόσχεται δράματων καταγιῶδα.
Καὶ τώρα, βρέ βλακέντιε μὲ περικεφαλαία,
θὰ δῆς τῆς Ἀνορθώσεως ν' ἀνοίξουν τὴν εὐλαία.

Ἀρχὴ τῆς παραστάσεως μετὰ μεγάλης θράσεως.

Π.— Ποῖος αὐτός, βρέ Φασουλή,
ποῦ χαρούμενος μιλᾷς;
Φ.— Ζαβιτάνος Κερκυραῖος,
ἦρας δράματος μοιραῖος,
ρέκτης, εὐφραδῆς, ὄρατος.

Τούτος θέμα τῆς ἡμέρας
κ' ἐκλογῶν μεγάλων γέρας
διεφιλονέικησε.

Τούτος μπῆκε μὲς σ' τὸ μάτι
καὶ τοῦ Κόντε τοῦ Κορφάτη,
καὶ τὸν κατενίκησε.

Π.— Καὶ γιατί φορετ βαλαδά,
Φασουλή ψευτοϋλλαδά;

Φ.— Μ' ἐρωτᾷς σὰν νὰ μὴν ξέρῃς
τί συμβαίνει, στραβοκάνη...
ὕπεσγέθη κ' ὁ Δευτέρης
τῆς Παιδείας νὰ τὸν κἀνη.

Καὶ γὰρ τοῦτο, φιλαράκο,
περμένει μὲ τὸ φράκο
πρόσκλησι ἐκ τῆς Αἰδέης.

Κ' ὄρνος σκέπτεται νὰ δῶσῃ
πῶς θὰ μὰς κατευδώσῃ
σὲ λιμένας ἀσφαλεῖς.

Π.— Ὅμως ἀκού, Φασουλή,
κάτι κρυφοθυβρίζει,
κ' ἀνοπόμενος πολὺ
ἀνω κάτω τριγυρίζει.

Φ.— Τάχα τοῦτο τί σημαίνει;
Δρᾶσις ἀρχινῶ γοργή,
καὶ τὴν πρόσκλησι προσμένει
πλὴν ἢ πρόσκλησις ἀργεῖ.

Κῦττα... τὸν τιμῶνον φίλος
μὲ χαμόγελο σ' τὰ χεῖλην,
καὶ τοῦ σφίγγουσε τὸ χεῖρι,
καὶ καθένος τὸν συγγαίρει.

Κῦτταζε τὸν ζηλευτὸν...
πλησιάζει πρὸς αὐτὸν
κ' ἡ Παιδεία λευκοφόρα.

Ὅμως βλέπει καὶ τὴν ἄρα,
Περικλέτο, νὰ περνεῖ,
κ' ἄνω κάτω τριγυρᾷ.

Φέρει βῶλταις ἀνω κάτω,
μὰ δὲν ἐρχεται μαντάτο
καὶ σ' αὐτὸν Βασιλικό,
κ' εἶναι κάθῃ τραγικό.